

ARBETARMAKT

Svensk sektion av FRKI – Förbundet för en Revolutionär Kommunistisk International

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 121 (10/02) - 020527

arbetarmakt.com

Innehåll

- Frikänn Lionel Taylor!
- Stockholm: Ungdomar arrangerar studiecirkel i marxism
- Internationellt uttalande i solidaritet med det palestinska motståndet

Frikänn Lionel Taylor!

En kamrat har åtalats för våldsamt upplopp. Nu nekas han sin rätt att byta advokat. Han är oskyldig, har varken uppviglat eller kastat sten. Låt mig berätta om Göteborg och hans fall.

Ett år har snart gått sedan de enorma demonstrationerna mot EU:s toppmöte i Göteborg. 10000-tals människor och en mängd organisationer däribland Arbetarmakt samlades för att säga nej till hårdare flyktingpolitik, nej till militarisering av EU och nej till den odemokratiska EU-kommissionens nyliberala politik. Polisen valde våld för att bemöta denna enorma folkliga protest som var den största i Sverige på decennier. Den 14:e juni, dagen innan toppmötes början, omringade polisen Hvitfeldska gymnasiet med massvis fraktcontainrar. Skolan var sovplats för hundratals tillresta demonstranter och centrum för en mängd planerade politiska seminarier och debatter. Polisen valde att hårdare än någonsin kränka dessa människors rätt att mötas samt deras rätt att yttra sig. Jag vet, jag var där.

Efter att polisen hävdade att det fanns vapen gömda inne på skolan hotade man gripa det 400-tal människor som vistades inne på skolan och åtala dem för våldsamt upplopp. Detta var icke förhandlingsbart enligt polisen och rentav ofattbart och otänkbart för demonstranterna som inte hade gjort sig skyldiga till något våld eller brott. När polisen höll fast vid sin linje att gripa alla utan att förhandla försökte en grupp av demonstranter bryta sig ut genom polisens avspärning genom att trycka och knuffa. En av dem var Lionel Taylor. Han har varit aktiv i organisationen Globalisering underifrån och var inkvarterad på hvitfeldska liksom andra aktivister, från syndikalister till ryska fältbiologer. Ett antal försök att bryta sig ut ifrån polisens avspärning misslyckades och sedan stormade polisen skolgården med hästar. Hundratals människor flydde i panik och senare greps alla och fick tillbringa natten vid polishuset innan de släpptes.

Vilket brott anklagas Lionel Taylor för? Våldsamt upplopp liksom hundratals andra som oskyldiga anklagats. Ingen av de 400 har nämligen kunnat fällas för brott fastän det har gått ett år. Lionel Taylor har inte kastat sten mot någon polis. Han har skyddat sitt huvud med hjälm och sina armar med plast för att inte skadas av hästsparkar, hundbett eller slag med polisbatong. Detta är inte våldsamt upplopp, det är livsviktigt självförsvar av den egna kroppen. Det saknas inte allvarligt skadade demonstranter. Hannes Westberg fick en kula i magen. Ska Lionel Taylor åtalas för att han undslapp skador genom att ha skydd på sin kropp? Detta är inte våldsamt upplopp.

Arbetarmakt ogillar starkt detta åtal och kräver att Lionel Taylor frikänns. Riksåklagaren utreder fortfarande polisens övergrepp på Hvitfeldska och en dömd stenkastande aktivist har fått sitt straff

kortat till några månaders fängelse. Nu är det dags att lägga ner åtalet mot Lionel Taylor!
Lägg ner åtalet mot Lionel Taylor!
Åtala rikspolischefen för polisövergreppen på Hvitfeldska gymnasiet!
400 oskyldiga väntar på upprättelse

Stockholm: Ungdomar arrangerar studiecirkel i marxism

Tisdagen den 28 maj kl. 18.00 på Bokhörnan Radikal är det första mötet av fyra i Revolutions studiecirkel om marxismens grunder. Deltagarna är studieintresserade medlemmar i Revolution samt politiskt obundna ungdomar.

De fyra delarna ska beröra (1) den marxistiska filosofin, (2) den marxistiska ekonomin, (3) den revolutionära rörelsens historia och (4) marxismen efter kriget. Samtliga deltagare av cirkeln har uppmanats att innan varje cirkelmöte läsa delar av Ernest Mandels "Från klassamhälle till kommunism". Dock bör det gå att hänga med även om man inte läst den.

Vill man delta i studiecirkeln är det bara att komma till Radikal kring kl. 18.00 på tisdag. Boken "Från klassamhälle till kommunism" kan inhandlas för 20 kronor på första träffen.

Adressen är Industrigatan 7B (nära Fridhemsplans tunnelbana och busslinjerna 3 och 4).

Vid frågor maila till info@revolution.se

Internationellt uttalande i solidaritet med det palestinska motståndet

Sejer åt intifadan! Krossa den sionistiska aggressionen!

Israels armé har förvandlat de palestinska städerna till ett slakthus. Under ett antal veckor har det palestinska folket bombarderats, förföljts, mördats. I flyktinglägret Jenin upprepade Sharons blodhundar det verk som deras boss utförde 1982 i Sabra och Shatilla. Hundratals har massakrerats trots det heroiska motståndet från palestinska kämpar. Tusentals har fängslats inklusive Marwan Barghouti, ledaren för tanzim-milisen på Västbanken. Sharon höll löftet i sin "nya" politik "att slå palestinerna [tills det] gör ordentligt ont. Vi måste tillfoga dem förluster, offer, så att de känner det höga priset". Dessa nya förluster kommer på toppen av de mer än 1 200 palestinier som dödats och mer än 18 000 sårade sedan intifadan började i september 2000.

Den sionistiska statens nya folkmordsoffensiv har världen över framkallat en massiv solidaritetsrörelse med det palestinska folket. Miljoner är ute på gatorna i Mellanöstern, hundratusentals i huvudstäderna i väst och tusentals i själva Israel.

Israels statsterrorism och intifadan har blivit en brännpunkt i hela världssituationen. Imperialismen och den sionistiska staten gör allt som står i deras makt för att likvidera intifadan, som är en rättfärdig nationell befrielsekamp och som blivit en symbol för alla kämpande arbetare och ungdomar världen över.

Tiden har kommit för beslutsam internationalistisk solidaritet! Arbetare och ungdomar runtom i världen - speciellt den antikapitalistiska rörelsen i imperialismens centrum i Europa och Nordamerika - måste ge sitt ovillkorliga stöd till det palestinska folkets rättfärdiga kamp. Den internationella arbetarklassen måste slå till mot Israel där det känns genom att organisera en bojkott av israeliska varor. Den måste erbjuda materiell hjälp inklusive hälsovårdsartiklar men också vapen och frivilliga för försvar av det palestinska folk som kämpar som David mot Goliath.

Varför nu?

Tidpunkten för det senaste sionistiska anfallet är ingen tillfällighet. Fram tills nu har den härskande klassen i Israel inte kunnat besegra intifadan som startade i september 2000, även om den lidit allvarliga nederlag nyligen som i Jenin. De heroiska palestinska ungdomarna, arbetarna och

bönderna fortsatte sin kamp för nationell befrielse trots den israeliska arméns dödliga ockupationspolitik som orsakat mer än 1 000 martyrer.

Men Sharons reaktionära offensiv har framkallat ett oförutsett bakslag och skapat enorma problem för sina herrar i Washington. Miljoner demonstrerar på de arabiska gatorna och fördömer sina regeringar för avsaknaden av beslutsam handling mot den sionistiska aggressionen. I Kairo har redan de första frivilliga till stöd för intifadan enrollerats. Om den nuvarande krisen fortsätter kan de arabiska regeringarna - många av dem lojala lakejer åt USA-imperialismen - hotas av folkliga uppror.

Hizbollahs militära anfall mot Israel till stöd för intifadan pekar på potentialen för en utvidgad konflikt. Den libanesiska regeringens vägran att stoppa anfallen visar hur djupt det folkliga hatet mot Israel är. Ett regionalt krig kan inte uteslutas.

Den senaste eskaleringen är speciellt oroande för Bushs administration eftersom den vill starta ett nytt krig mot Irak. Under den nuvarande höjdpunkten för solidariteten med intifadan skulle detta kunna framkalla en okontrollerad regional explosion mot imperialismen och dess allierade. Därför vill USA-imperialismen tvinga fram en reaktionär lösning av den palestinska frågan för att få fria händer mot Irak.

Därför kombineras den senaste eskaleringen av den militära aggressionen med en nervös diplomatisk aktivitet: Cheneys och Powells resa till Mellanöstern och Anthony Zinnis återkomst som Bushs sändebud till regionen och den saudiska "fredsplanen" som föreslår att arabstaternas "normalisering" av förbindelserna med Israel ska bytas mot Israels tillbakadragande från de ockuperade områdena. Sharon har också rest möjligheten av en "fredskonferens". Och FN:s säkerhetsråd har - med stöd av USA - antagit en resolution som för första gången stödjer idén om en palestinsk stat.

Dessa diplomatiska aktiviteter kombineras med ökad kritik mot Sharons krigsföring från FN:s generalsekreterare Kofi Annan och EU. Den israeliska armén anklagas för brott mot mänskliga rättigheter. Naturligtvis är denna kritik helt igenom hycklande eftersom det är i FN:s namn det irakiska folket måste svälta sedan ett årtionde. Och EU:s imperialistiska makter "glömde" också sin oro för mänskliga rättigheter när de stödde USA i varje större krig under de senaste 11 åren (Irak, Serbien, Afghanistan). Motivationen till denna kritik är inomimperialistisk rivalitet från USA:s motståndare.

Det eskalerade våldet och de diplomatiska initiativen utesluter nödvändigtvis inte varandra. Den sionistiska statens brutala repression är ett försök att stärka dess förhandlingsposition innan återupptagna samtal om en politisk uppgörelse genom att utplåna motståndets infrastruktur och användningen av massinternering som förhandlingsargument.

De motsatta intressena hos de inblandade parterna i konflikten kan leda till en större eskalering. Viktiga delar av Israels härskande klass strävar efter en skoningslös utplåning av varje form av oberoende palestinska strukturer och överväger "etnisk rensning" av delar av den palestinska befolkningen. De arabiska regimerna är villiga att göra upp med imperialismen men befinner sig under ett enormt tryck från den egna befolkningen som redan tvingat dem att distansera sig från Bushs krigståg. USA-imperialismens härskande klass är själv splittrad mellan den sionistiska aggressionens "hårda" och "moderata" varianter.

Men fram tills nu har den nya israeliska offensiven inte brutit intifadan. Den har dessutom framkallat en aldrig tidigare skådad polarisering inom Israels judiska befolkning. Rörelsen bland reservisterna mot ockupationen har skjutit fart under de senaste månaderna. Sedan september 2000 har nästan 1 000 soldater och potentiellt inkallade upplyst arméns funktionärer om att de inte kommer att delta i ockupationen. Omjämeförlikt starka fredsdemonstrationer har därtill ägt rum i Israel. En majoritet av befolkningen stödjer emellertid Sharons reaktionära krigståg.

Den senaste eskaleringen i Mellanöstern är ett uttryck för de explosiva motsättningarna i den nya period som inleddes av den världsomfattande imperialistiska offensiven efter den 11 september. Denna nya period har, vilket vi revolutionära marxister förutspådde redan då, påskyndat den imperialistiska epokens grundläggande motsättningar: krig, revolutioner och kontrarevolutioner. Den imperialistiska segern i Afghanistan har tydligt inlett en reaktionär konjunktur i vilken USA

och dess allierade befinner sig på offensiven. Bushs "krig mot terrorismen" - dvs mot var och en som inte bugar och buckar inför diktaten från Washington - har uppmuntrat de mest reaktionära krafterna världen över till att gå till offensiv. Sharon, de reaktionära kuppmakarna i Venezuela, Berlusconi's högerregering - detta är ansiktena i den "nya världsordning" som USA:s härskande klass vill upprätta.

Men deras aggressiva krigskampanj, deras reaktionära manövrer och nyliberala program framkallar motstånd och hat världen runt som vi kan se i de miljoner som marscherar mot Sharons folkmord, de miljoner som deltar i generalstrejken i Italien, den halva miljon som demonstrerade mot EU:s toppmöte i Barcelona eller människor som jublade världen runt över den misslyckade pro-amerikanska kuppen i Venezuela.

Världens arbetarklass och alla förtryckta har verkligen ett oändligt stort intresse av att se USA-imperialismen och dess reaktionära lakejer besegrade överallt där det är möjligt.

Bankrutten för Arafats eftergiftspolitik

Under sin ledning har Yassir Arafat fört det palestinska folket till randen av katastrof. Hans borgerliga nationalism med dess blandning av gerillakrig, borgerlig diplomati, korrumperat beskydd och brutal repression mot motståndare har lett till ett fullständigt misslyckande med att säkra självbestämmande för det palestinska folket. Den andra intifadans rötter ligger i hans förödande beslut att underteckna Osloavtalet 1993 med Israel och det efterföljande avtalet (i Kairo 1994) som stakade ut gränserna för den palestinska myndighetens makt och de garantier om säkerhet som gavs Israel.

Genom att acceptera att enbart förhandla om en självständig stat i östra Jerusalem, Västbanken och Gazaremsan gav palestinerna i förväg upp de 78 procent av palestinskt land som erövrades 1948, det land i vilket de bara för några generationer sedan var en överväldigande majoritet och ägde allt utom en liten del av jorden. I den utförsäljning som Oslo-avtalet representerade avsattes endast 18 procent till de territorier som skulle styras av den palestinska myndigheten. På Gazaremsan uppgår de av Israel kontrollerade områdena och bosättningarna till 40 procent av Gaza - allt för att "skydda" 6 900 judiska bosättare som lever bland mer än 1 miljon palestinier.

Under de senaste åren har Arafat visat sitt sanna ansikte som en villig tjänare åt imperialismen och sionismen när han upprepade gånger lät gripa palestinska militanter som motsatte sig Oslo-avtalet och som fortsatte den nationella befrielsekampen. Det finns en verklig fara för att han även nu, trots Israels folkmordsoffensiv, kan vara beredd att utlämna palestinska militanter som Israels armé jagar. Arafats politik är emellertid inte bara ett resultat av dåliga uträkningar eller makthunger. Den representerar intressena hos den lilla palestinska bourgeoisie och deras arabiska uppbackare som eftersträvar en uppgörelse med Israel. Men en sådan uppgörelse kan aldrig tillfredsställa de palestinska massornas intressen.

Radikal nationalism och islamism - återvändsgränder

Samtidigt som vi ovillkorligt stödjer det palestinska folkets militära motstånd, varnar vi för återvändsgränderna inte bara i Arafats politik för kapitulation utan också i de alternativa ledarskapen. Den militanta politik som förs av Arafats motståndare inom Fatah och även inom PFLP är egentligen bara en upprepning av PLO:s gamla småborgerligt nationalistiska politik under 1970-talet och i början av 1980-talet. Den misslyckades därför att den aldrig ledde till en politik för att organisera massorna i kommittéer för direkt demokrati, vilket de palestinska arbetarna och ungdomarna spontant gjorde under intifadan, och därför att de samarbetade med reaktionära härskare i arabländerna istället för att genomföra en strategi med massmobiliseringar för deras revolutionära störtande.

Islamismen är lika oförmögen att genomföra en rättvis lösning för de palestinska massorna. Dess mål är en teokratisk elits reaktionära styre, en elit som skulle fortsätta att utsuga arbetarna och förtrycka kvinnorna. Islamisternas mål är förföljelse av alla judar - vårt mål är en socialistisk och

gemensam framtid både för araber och judar.

De palestinska arbetarna och ungdomarna måste leda kriget för deras nationella befrielse. Inga självutnämnda eliter - varken Arafat eller Hamas - får diktera deras öde. Genom att organisera folkliga kommittéer i lägren, i byarna och på arbetsplatserna kan massorna ta kampens öde i sina egna händer. Likaså måste miliser som tanzim-milisen underställas läger- och stadskommittéernas kontroll. Organiserade folkliga miliser - inte självmordsbombare som driver den israeliska befolkningen i armarna på Sharon - är vägen framåt.

De palestinska massorna har inget att vänta från sådana imperialismens lakejer som Mubarak. Men de har inte heller någon allierad i antiimperialistiska bluffdemagoger som Saddam Hussein eller Khameini. Nej, intifadans enda verkliga allierade är arbetarklassen i Mellanöstern som har potentialen att stoppa oljeindustrin och skada imperialismen. Endast denna klass har tillsammans med de förtryckta massorna kraften att störta de korrumperade härskarna och organisera arbetar- och bonderegeringar.

Behovet av ett revolutionärt arbetarparti i Palestina och hela regionen som systematiskt kan agitera och organisera för en sådan strategi är nu desperat. Ett parti som kämpar för nationell befrielse och mot varje form av utsugning. Ett parti som kämpar mot varje underordning av arbetarklassen i förhållande till bourgeoisins olika fraktioner (vilket är fallet i PLO:s klassöverskridande allians) och för proletariats självständiga strategi. Ett parti som i grunden är internationalistiskt och som samlar alla revolutionära palestinier, arabiska och judiska arbetare och ungdomar.

Två stater - ingen lösning! För en arbetarrepublik i hela det historiska Palestina där araber och judar kan leva i fred.

Sharons militära offensiv har otvivelaktigt tippat över de politiska styrkeförhållandena till den sionistiska statens fördel. Sharon kommer under de närmaste veckorna att försöka använda detta för att få igenom en "uppgörelse" som ytterligare försvagar idén om en palestinsk stat, även jämfört med den som erbjöds vid Camp David 2000. Sharon strävar efter att få de arabiska ledarna att "tala" och förhandla för palestinerna, men detta är omöjligt. Men han kommer att begära att PLO och den palestinska myndigheten uttryckligen accepterar bevarandet av judiska bosättningar, överger "rätten" för flyktingar att återvända och att östra Jerusalem ska vara Palestinas huvudstad. Sharon hoppas att ett slaget och demoraliserat palestinskt folk kommer att acceptera dessa krav under tryck från USA att gå med på en uppgörelse.

Kraven kan framföras av Israel i samband med den saudiska fredsplanen och FN:s resolution som stödjer idén om en palestinsk stat. Den har underförstått stöd av Bush, Egypten och staterna vid Persiska viken. Dess attraktion för Israel ligger i att göra slut på dess ekonomiska och diplomatiska isolering från regionen och innehåller ett löfte om feta kontrakt för att rädda dess problematiska ekonomi på medellång och lång sikt.

Flera arabiska ledare har välkomnat FN:s och saudiernas förslag. Men de är lika mycket en fälla som Oslo var.

Den saudiska planen innehåller ett "framförhandlat" tillbakadragande av Israel till gränserna före 1967, i utbyte mot "normalisering" av relationen mellan de arabiska länderna och Israel. I teorin skulle detta inkludera upplösning av alla bosättningar, (eller att ställa dem under palestinsk överhöghet). Fram tills nu har detta varit oacceptabelt för den sionistiska staten. Men även om den skulle vara framgångsrik, skulle denna "plan" resultera i bevarandet eller en marginell utvidning av den osammanhängande uppsättning av områden som kallas "en stat" av det "internationella samfundet" och Israel. Denna "lösning" skulle bevara förhållandena av nationellt förtryck för de palestinska massorna orörda.

Varje illusion om att skicka fredsbevarande FN-styrkor är grundlös. Det är egentligen en fälla för det palestinska folket. De skulle inte vara där för att försvara det förtryckta folket utan deras bossar i FN:s säkerhetsråd - dvs de imperialistiska stormakterna. De skulle antingen vara lätt beväpnade vilket innebär att de inte kan försvara palestinerna. Minns vad som hände i Srebrenica i Bosnien 1995! Eller också är de välbeväpnade vilket bara kan innebära att de kommer att agera mot varje

rättfärdig nationell befrielsekamp från palestiniernas sida för deras rätt att återvända eftersom imperialismen har en lång meritlista av stöd till Israel.

Två stater som lever i harmoni och rättvisa är en chimär. Den israeliska staten är inte bara rasistisk, grundad på att befolkningen "bara" är judar, och förtryckare av den arabiska befolkningen på 1 miljon som lever som andra klassens medborgare i Israel. Israel är också en agent och gendarm åt USA-imperialismen mot de arabiska massorna. Det är en enklav och en artificiell stat som grundades av FN 1948. Detta ledde till fördrivning av upp till 750 000 araber från deras gamla land. Idag finns det mer än fyra miljoner palestinska flyktingar som lever i flyktingläger och som förvägras rätten att återvända.

Den fortsatta existensen av en israelisk-judisk stat, även vid sidan av en palestinsk stat, skulle vara avhängig bevarandet av förtrycket, de rasistiska lagarna för medborgare och uteslutning av miljoner palestinier från området. Detta kan bara, långt ifrån att erbjuda grunden för en varaktig fred, döma regionen till fortsatta cykler av repression och krig.

En palestinsk stat som existerar sida vid sida med Israel skulle dessutom bli som den palestinska myndigheten idag - ett maktlöst Bantustan, som är repressivt mot de som vill fortsätta kampen för verkligt självbestämmande och som är beroende av den europeiska och nordamerikanska imperialismens politiska välvilja och pengar. Villkoren för dess erkännande skulle lämna all verklig kontroll och makt i händerna på Israel - rätten att invadera, att begränsa den palestinska statens vapenmakt och kringskära dess diplomatiska band och internationella överenskommelser. Den skulle, kort sagt, varken bli suverän eller oberoende och följaktligen bara vara en stat till namnet. Av dessa orsaker är utplåning av staten Israel och utdrivning av imperialismen från regionen den enda "rättfärdiga" lösningen på den palestinska frågan. Endast en sekulariserad arbetarrepublik som inte är rasistisk i hela Palestina - som har rättigheter för alla och privilegier för ingen, där judar och araber kan leva i fred - kort sagt ett socialistiskt Palestina kan medföra fred och rättvisa, eftersom det inte kan finnas någon fred så länge förtrycket fortsätter. Detta kan bli det första steget i kampen för en socialistisk federation i Mellanöstern.

- Solidaritet med det palestinska folket! Seger åt intifadan! Driv ut den israeliska armén från de ockuperade områdena! Utvisa de sionistiska bosättarna - fronttrupper för sionistisk expansion! Frige alla fängslade palestinier inklusive Marwan Barghouti!
- Arafat måste bryta alla band med CIA! Frige alla palestinska kämpar som gripits och fängslats av Arafats palestinska myndighet!
- Nej till det nya saudiska "fredsinitiativet"! Säg upp Oslo-avtalet och Wye-överenskommelsen! Inget återvändande till "fredsprocessen"! Inga "fredsbevarare från FN!"
- Nej till den sionistiska-imperialistiska planen för ett palestinskt Bantustan! Nej till Sharons planer på en "fredskonferens"! Nej till krav på att upphöra med allt motstånd!
- Stöd rätten till nationellt självbestämmande för det palestinska folket! Ner med den sionistiska staten Israel! För alla palestiniers rätt att återvända till sina hem och till sin egendom!
- För ovillkorlig och omedelbar hjälp - inklusive vapen och frivilliga från omgivande arabstater till intifadan! Avbryt alla leveranser av olja till Israel och USA! Bryt alla diplomatiska och handelsband med Israel!
- För en världsomfattande solidaritetsrörelse med intifadan! Tvinga alla regeringar - speciellt de som är nära allierade till Israel - att bryta alla förbindelser med Israel. Stoppa alla vapenleveranser och militär hjälp till den sionistiska staten! För en arbetarbojkott av varor till och från Israel! För internationella brigader till stöd för det palestinska motståndet!
- Fascistiska och extremt reaktionära krafter vill utnyttja de nuvarande protesterna mot Israel för sina egna vidriga syften - Nej till varje form av anti-semitism! Nej till angreppen mot synagogor!
- Stoppa det imperialistiska krigståget mot Irak! I fall av krig uppmanar vi till militärt försvar av Irak och nederlag för de imperialistiska styrkorna!
- Den enda lösningen på årtionden av förtryck och krig är permanent revolution, störtandet av

alla borgerliga regeringar i regionen, en sekulär arbetarrepublik i Palestina med lika rättigheter för araber och judar och skapandet av en socialistisk federation i Mellanöstern.

- För ett nytt världsparti för socialistisk revolution - en international som vidareför det programmatiska arvet från Lenins kommunistiska international och Leo Trotskijs fjärde international.

Undertecknare

- Fracción Trotskista - Estrategia Internacional: Partido de los Trabajadores por el Socialismo (Argentina), Liga de los Trabajadores Socialistas - ContraCorriente Unificada (Mexiko), Estrategia Revolucionaria - Cuarta Internacional (Brasilien), Liga Obrera Revolucionaria por la Cuarta Internacional (Bolivia), Clase contra Clase (Chile)
- Förbundet för en Revolutionär Kommunistisk International (FRKI): MRM-RV (Ukraina), Gruppe Arbeitermacht (Tyskland), SOP (Tjeckien), Arbetarmakt (Sverige), ArbeiterInnenstandpunkt (Österrike), Workers Power (Storbritannien), Workers Power (Australien), Pouvoir Ouvrier (Frankrike), Irish Workers Group, plus FRKI-medlemmar i Italien, Nya Zeeland och Slovakien
- Revolutionära Socialistiska Tendensen (Ukraina)